

[Justitsministeren.]

ikke kan det, glider desto værre hele denne gyldne Drøm bort som en Taage, for naar det ikke hviler paa et Monopol, er det ganske overordentlig usikkert, om disse mange Penge kan vindes. Det var maaske usikkert, om man kunde indvinde saa mange Penge gennem Monopol, men uden Monopol kan man ganske sikkert ikke gøre det. Imidlertid fremgaar det jo af, hvad jeg har foreslaaet i det foreliggende Forslag, at Justitsministeriet har megen Interesse for at faa oprettet en saadan Central, men at lade det hvile paa et Monopol tror jeg, som sagt, ikke man kan, og det har man da heller ikke gjort i noget andet Land undtagen i Rusland. Da det er et meget stort og mangesidigt og betydningsfuldt Spørgsmaal, og da det har vakt saa megen Interesse, og da det maaske kunde forsinke Gennemførelsen af Lovforslagets andre nyttige Bestemmelser, vil jeg henstille til det Udvalg, som jo ganske sikkert bliver nedsat angaaende denne Sag, om det ikke kunde tænke sig at forhandle med mig om, at Spørgsmaalet om en Filmscentral blev taget ud af dette Forslag, og at der blev nedsat en Kommission til at undersøge hele Spørgsmaalet om en Filmscentral, og at Oprettelsen af en saadan saa kunde blive gjort til Genstand for Lovgivning for sig, altsaa saaledes at Spørgsmaalet om Biografteatervæsenets Ordning i al Almindelighed skilles fra Spørgsmaalet om Oprettelse af en Filmscentral. Saa vil vi nok kunne naa til en Ordning. Der plejer altid, naar der er en god Villie, ogsaa at være Vej til at ordne et saadant Forhold.

Den eneste Pligt, som i og for sig paa-hviler Bevillingshaverne, er, at de skal vise Interesse for den gode Film, ellers mister de deres Bevilling. Hvis man lavede en Filmscentral, saaledes som her foreslaaet, kunde man deri se nogen Betyggelse for, at der blev arbejdet for gode Films, og hele Forslagets Opbygning giver Bevillingshaverne fornøden Styrke til at tilvejebringe gode Films og kulturelt værdifulde Films. Man da man nu har rejst Spørgsmaalet om at oprette en Filmscentral paa et andet Grundlag, vil jeg, som sagt, henstille, at man gør dette Spørgsmaal til Genstand for en selvstændig Undersøgelse og Overvejelse.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen beklagede, at der ikke var kommet en Kvinde ind i Censuren. Det beklager jeg ogsaa. Jeg tror, at jeg kan sige, at ingen kan være ivrigere end jeg for, at Kvinderne skal faa fuld Adgang til at beklæde Statens Embeder lige med Mændene, og det har jeg ogsaa vist i alle de Tilfælde, hvor saadanne

Spørgsmaal har foreligget for den Administration, som jeg har den Ære at staa i Spidsen for. Men at sige, at visse Stillinger absolut skal beklædes af en Kvinde, selv om Kvinden ikke er den af Ansøgerne, der er bedst kvalificeret, det er jo en helt anden Sag, og jeg tror, det er uheldigt at sætte en Bestemmelse ind i en Lov om, at denne eller hin Stilling skal beklædes af en Kvinde. Jeg tror, det vilde vække megen Uvillie, og jeg tror, det vilde skade Kvinderne. Jeg har en Gang staaet overfor det Spørgsmaal, hvorvidt en kvindelig Ansøger kunde blive Embedslæge, altsaa Kredslæge, og de vise og udmærkede Mænd, som vejleder mig i saadanne Tilfælde, fortalte mig, at dette var umuligt, thi det hjemlede Lovgivningen ikke. Jeg spurgte saa: hvorfor? Jo, sagde de, for der staa i en Lov om Statistisk Bureau, at der kan Kvinde faa egentlige Embeder, men da det staa der, saa kan de altsaa ikke faa andre Embeder, for Lovgiverne har jo der vist, at det udtrykkeligt skal staa i Loven, for at Kvinderne kan faa det. Dertil sagde jeg: nu har jeg i saa mange Aar været Rigsdagsmand og været med til Rigsdagsvirksomhed, og jeg ved altsaa noget om, hvad Lovgivernes Mening er, og jeg tager dette som Bevis for, at Lovgiverne gennem dette enkelte Skridt erkender, at nu er der lukket op for, at Kvinderne kan faa Embeder. Jeg indstillede den kvindelige Ansøger til at blive Kredslæge, og hun blev Kredslæge, og der var aldrig nogen, der rejste nogen Indvending mod det. Men hvis man gjorde det almindeligt eller ret hyppigt, at der i Lovgivningen indførtes Bestemmelser om, at den og den Stilling kan en Kvinde faa eller skal en Kvinde have, saa vilde en saadan Modsætningsfortolkning synes mange berettiget, og man vilde sige: hvor Lovgivningen ikke udtrykkelig siger det, kan Kvinderne ikke faa Embeder. Men bortset derfra synes jeg, at Kvinderne kun har Ret til at faa Embeder, naar der er en Kvinde, der i hvert Tilfælde staa fuldt paa Højde med enhver anden af Ansøgerne, og det har efter mit Skøn desto værre ikke været Tilfældet med Hensyn til Besættelsen af Stillingerne i Censuren, og det er jo meget vigtigt, hvem der sidder i denne Censur. Jeg har derfor indstillet den, som efter min Mening var langt den bedst kvalificerede Ansøger, uagtet det altsaa ikke var en Kvinde.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt gjorde sig til Talsmand for, at Censuren skulde skærpes. Jeg tror ikke, Censuren i dette Tilfælde trænger til at skærpes, og vor Grundlov har jo ikke megen Sympati for